

Dědictví

William Harding, energický mladý muž s tmavými vlasy a štíhlou postavou střední výšky, seděl ve vlaku už přes hodinu. Jeho cesta vedla z Londýna do vesnice Thornwick Hollow, ležící jihovýchodně od města v hrabství Kent. Psal se rok 1880 a železniční spojení, stále považované za zázrak moderní doby, mu umožňovalo poznat místo, o jehož existenci ještě donedávna vůbec nevěděl. Teď mu ale bude tato obec velmi blízká. Jeho skutečným cílem však bylo Davis Hall, rozsáhlé panské sídlo vzdálené jen pár mil od ní.

Zatímco vlak projížděl ranní krajinou, William se zahloubil do svých myšlenek. Událostí posledních dnů měl neustále plnou hlavu. Téměř ani nevnímal ubíhající scénérii za okny, občas zahalenou kouřem z lokomotivy. Pořád se vracel k onomu nečekanému sdělení, které mu zcela převrátilo život. Neustále měl v mysli notářova slova, k jehož návštěvě se před týdnem mohl jen nakrátko uvolnit z úřadu, ve kterém pracoval:

"Jste bohatý člověk, pane Hardingu, zdědil jste panství Davis Hall se všemi okolními pozemky, slušným kontem v bance, značnými výnosy z půdy, které toto panství pravidelně přináší, a rovněž čtyři hospodářské podniky, jež jsou s tímto panstvím pevně spjaty."

Přestože bylo Williamovi teprve osmadvacet let a měl velmi pevně zdraví, z těchto slov se mu zatočila hlava. Musel si proto rychle sednout do křesla, jinak by se jistě zhroutil na zem. Teprve po doušku Skotské, kterou mu notář okamžitě podal, se trochu vzpamatoval.

Nebylo divu, že ho ta zpráva zaskočila nepřipraveného. Ani on, ani jeho rodiče, dokud ještě žili, nikdy nedisponovali prakticky žádným hmotným majetkem. Jediné, co mu dali a co mělo

pro Williama velkou cenu, byla jejich výchova a vzdělání, které mu ze svého, více než skromného příjmu, dokázali zajistit. Sám si jako řadový pracovník městského úřadu mohl v Londýně dovolit jen maličký nájemní pokoj a velmi skromné živobytí. Takže o nějakém, byť i menším majetku, se mu doposud ani nesnilo.

Po této úvodní větě William už jen jakoby zdálky vnímal notáře, který mu postupně předkládal písemné dokumenty o tom, že je jediným vzdáleným příbuzným nedávno zesnulého Lorda Johna Davise, který byl nejen posledním majitelem panství Davis Hall, ale i posledním členem svého rodu. Jeho dávný předek, lord Andrew Davis, měl totiž před sto padesáti lety, tedy v roce sedmnáct set třicet, kromě syna z řádného manželství, ještě syna nemanželského. Své jméno mu sice nedal a nechal ho na výchovu jeho matce, služebné Betty Hardingové, ale přesto se k němu oficiálně přiznal. Díky úředně ověřené listině, která o tom nese zápis a která se naštěstí dochovala, teď pan William může dědit. Onen nemanželský syn je totiž jeho přímým předkem a vzhledem k tomu, že jiní příbuzní již nežijí a že Lord John Davis prokazatelně nezanechal žádnou závěť, tak převzetí dědictví nic nebrání.

Náhle Williama vyrušilo ze zamyšlení brzdění vlaku. Instinktivně se narovnal a upřel pohled na název stanice, do které právě vjížděli. Ke své úlevě zjistil, že může zůstat klidně sedět, jeho cílová zastávka to ještě nebyla.

Po rozjezdu vlaku se William znovu pohroužil do svých myšlenek. Tentokrát si vybavil svoji Jane, se kterou se seznámil na odpoledním čaji, na který ho nečekaně pozval jeho nadřízený, pan Gardner. Mezi ostatními hosty se zde setkal se světlou dívkou, která tu byla se svými rodiči také na návštěvě a která se mu hned zalíbila. Ještě před odchodem bylo zřejmé, že city, které jej ovládly, byly oboustranné. Od té doby se ale spolu mohli vídat jen velmi zřídka,

jejich vzácná setkání byla vždy k nelibosti obou navíc příliš krátká. Stávalo se tak pokaždé jen za přítomnosti Janeiny matky, které sice byl William sympatický, ale přesto mu dávala jasně najevo, že jeho společenské postavení neodpovídá jejím očekáváním o dceřině budoucnosti. Většinou si psali jen dopisy, které si, díky pomoci paní Gardnerové, tajně posílali. Prozatím si William netroufal oslovit Janeina otce s žádostí o její ruku, věděl, že by jej vzhledem ke svým doposud značně omezeným finančním prostředkům odmítl. Doufal jen, že ho brzy v úřadě povýší a pak, jako případný nastávající své vyvolené, by byl přeci jenom přijatelnější. Dědictví, které William získal, ale změnilo situaci. Ještě ten den, kdy se tuto úžasnou zprávu dozvěděl, napsal o tom svoji Jane dopis a nazítří už držel v ruce její nadšenou odpověď. Už se těšil, jak jejího otce navštíví hned, jakmile na svém novém sídle zařídí vše potřebné. Tentokrát už věřil, že žádost o její ruku pravděpodobně vyslyší.

Vlak začal zpomalovat, vjížděl do nádraží na jehož vývěsním štítě bylo napsáno: „Thornwick Hollow“.

Lokomotiva zastavila s mohutným zasyčením páry. William si přehodil kabát přes ramena a vzal si ze zavazadlové přihrádky svůj kožený kufr. Srdce mu zlehka zabušilo, když jeho boty poprvé dopadly na hrubě dlážděné nástupiště. Prošel kolem několika cestujících, většinou vesničanů v prostých oděvech, kteří si ho se zájmem prohlíželi. Mladý muž, cizinec, to muselo být ve vesnici, jako je tato, hodně nezvyklé.

Pojednou si uvědomil něco, co už dlouho necítil, byl to čistý vzduch, který s potěšením vdechl. Oproti tomu Londýnskému nebyl prosycen štiplavým kouřem komínů. Teď, koncem září, ho už jako obvykle začínalo být v městských ulicích až moc. V tu chvíli dokonce vystoupilo z mraků slunce a celé okolí zalilo svými stále ještě hřejivými paprsky.

Stanice byla celkem malá, kromě nástupiště tu stála jednopatrová drážní budova z režných červených cihel, na rozích a kolem oken ozdobená světlými pískovcovými bloky. Část nástupiště kryla malá převislá stříška, zakončená dvěma kovovými sloupky, které ji podpíraly. Za budovou byla šterková cesta a za ní už jen pás nízkých křovisek, který ji odděloval od rozlehlých luk. Samotná vesnice pak byla za několika ojedinělými stromy asi dvacet minut chůze severně od nádraží.

Do Davis Hall, kam William cestoval, zbývalo ještě necelých pět mil. Proto už včera ráno poslal jeho správci telegram, aby ho tu čekal. Ted' doufal, že zpráva stihla dorazit včas.

Chvilí se rozhlížel mezi nemnoha lidmi, kteří se zdržovali na malém nádraží. S napětím vyhlížel někoho, kdo by mohl být jeho průvodcem do nového domova. Vtom vedle sebe zaslechl pevný, zvučný hlas:

„Pan William Harding? Čekám tu na Vás. Jsem James Taylor, správce Davis Hall.“

William se otočil a spatřil vysokého, štíhlého muže kolem padesátky. Jeho prošedivělé vlasy a ostře řezaná tvář svědčily o životě plném práce a povinností. Pan Taylor měl na sobě jednoduchý, ale upravený oděv, který naznačoval praktičnost a smysl pro pořádek. Bez dalšího otálení se natáhl po Williamově cestovním kufru a pevným pohybem jej uchopil.

„Tudy, prosím,“

dodal stručně a vedl jej směrem k bryčce stojící opodál.

William si s úlevou uvědomil, že včerejší telegram správce skutečně zastihl včas a nemusel se tedy obávat dlouhé pěší cesty. Jízda bryčkou slibovala mnohem pohodlnější a méně únavnou variantu.

Než nastoupil, na okamžik se zastavil, aby si ještě jednou prohlédl nádraží. Zdálo se, že si chce v paměti uchovat tento první okamžik, kdy vstoupil do světa, který mu připadal jako vytržený z románu. Zděděné sídlo už na něj čekalo, zahalené do tajemství a očekávání.

„Do Davis Hall, je to jen kousek,“

vytrhl náhle Williama ze zamyšlení správce Taylor, když s jistotou usedl na kozlík a uchopil opratě. Pak ale polohlasně dodal:

„ale v lese je dost mlhavo.“

William se trochu zarazil, překvapilo ho, že správce tu poslední větu pronesl spíš pro sebe než pro něj a tón, jakým to řekl, v sobě nesl neurčitý stín nějakých obav. Ta drobná poznámka v něm zasela zvláštní neklid, jako by se za zmíněnou mlhou skrývalo něco, co Taylor neměl odvahu zmínit nahlas.